

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 461/2018-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 26. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti ISPro, s. r. o., Budovateľská 1500/4, Stropkov, právne zastúpenej advokátom JUDr. Ivom Babjakom, Sovietskych hrdinov 200/33, Svidník, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžf 8/2016 z 21. februára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti ISPro, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. mája 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti ISPro, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžf 8/2016 z 21. februára 2018 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplynulo, že napadnutým rozsudkom bol na základe odvolania sťažovateľky potvrdený rozsudok Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 6 S 2/2015-49 z 20. novembra 2015 (ďalej len „rozsudok z 20. novembra 2015“). Predmetom konania pred krajským súdom bola žaloba sťažovateľky, ktorou sa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „odvolací správny orgán“) č. 1100305/1/515028/2014/5054 z 24. novembra 2014, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Daňového úradu Prešov, pobočky Bardejov (ďalej len „správca dane“) č. 9711401/5/4204118/2014 z 12. augusta 2014 (správne má byť 12. septembra 2014, pozn.) v znení oznámenia č. 9711401/5/4239123/2014/Luk zo 16. septembra 2014, ktorým bol sťažovateľke vyrubený rozdiel dane z príjmov právnickej osoby za zdaňovacie obdobie roku 2006 v sume 5 137,25 €.

3. Sťažovateľka v konaní pred krajským súdom namietala (i) nesprávne právne posúdenie veci, (ii) posúdenie nezákonnosti postupu odvolacieho správneho orgánu „s ohľadom na rozhodnutie R 75/1998 uverejnené v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk“ a zároveň (iii) spochybňovala zákonnosť rozhodnutia správcu dane najmä preto, že nedodrжал lehotu na vydanie rozhodnutia podľa § 30a zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správe daní a poplatkov“). Krajský súd k námietke nesprávneho právneho posúdenia veci v rozsudku z 20. novembra 2015 uviedol, že „*daňové orgány postupovali pri posudzovaní daňových výdavkov, ktoré si uplatnil žalobca v zdaňovacom období v roku 2006, v súlade s príslušnými ustanoveniami zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého správca dane vykonal daňovú kontrolu za zdaňovacie obdobie roku 2006.*“. K námietke nezákonnosti rozhodnutia správcu dane z dôvodu jeho vydania po zákonom stanovenej lehote krajský súd uviedol, že správca dane rozhodol v súlade s § 68 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „daňový poriadok“), a považoval ju za bezpredmetnú. Najvyšší súd sa s argumentáciou krajského súdu stotožnil a o odvolaní

sťažovateľky proti rozsudku z 20. novembra 2015 rozhodol tak, že ho napadnutým rozsudkom potvrdil.

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti uvádza, že s názorom najvyššieho súdu nesúhlasí, pretože je v rozpore s ústavne konformným výkladom príslušných ustanovení zákona o správe daní a poplatkov vo vtedy platnom znení, ako aj s ustanoveniami daňového poriadku. Uvádza, že čl. 59 ods. 2 ústavy explicitne stanovuje, že dane a poplatky možno ukladať zákonom alebo na základe zákona. Postup daňových orgánov, ktorý predchádza vydaniu rozhodnutia o vyrubení dane či určení jej rozdielu, musí byť vykonaný striktnie podľa zákona. Nie je prípustná žiadna odchýlka od postupu, ktorý stanovuje zákon. Sťažovateľka z toho odvodzuje, že *„[a]k daňový orgán (§ 4 Daňového poriadku) v priebehu daňovej kontroly alebo v priebehu vyrubovacieho konania nepostupuje podľa zákona, resp. poruší niektorú zo svojich zákonom stanovených povinností, resp. neumožní kontrolovanému daňovému subjektu realizáciu niektorého z jeho zákonných práv, žiadne rozhodnutie daňového orgánu, ktoré je zavŕšením daňovej kontroly, sa nemôže považovať za zákonné.“*. V tejto súvislosti poukazuje na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 241/07 z 18. septembra 2008, podľa ktorého je základnou zásadou daňového konania zásada zákonnosti. Ďalej uvádza, že *„výnos daní ako príjmov rozpočtu sa nemôže dosiahnuť na úkor nedodržania práva. Daňové orgány môžu aplikovať pri vyrubení daní iba právne prostriedky, ktoré priamo stanovuje zákon alebo ktoré uplatnia daňové orgány v rámci svojho oprávnenia vyplývajúceho zo zákona.“*. Aj ústavný súd podľa sťažovateľky v náleze sp. zn. I. ÚS 314/2015 zo 16. decembra 2015 zdôraznil, že *„aj keď ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti uprednostňuje materiálne poňatie právneho štátu, nemôže rezignovať na svoju funkciu súdneho orgánu ochrany ústavnosti, a preto nemôže prehliadať závažné procesné pochybenia, ku ktorým dôjde v postupe a rozhodovaní príslušných orgánov verejnej moci, ktoré intenzitou svojich dôsledkov zasahujú do podstaty základných práv.“*. Sťažovateľka konštatuje, že aj v ďalšom zo svojich nálezov ústavný súd uviedol: *„právo na súdnu a inú ochranu (čl. 46 a nasl. ústavy) patrí k základným komponentom právneho štátu. Pre daňovú oblasť je vo vzťahu k tomuto právu najvýznamnejšia skutočnosť že daňový subjekt nesmie byť v žiadnej fáze správy daní a ani v nadväzujúcich konaniach zbavený alebo obmedzený v uplatnení svojich procesných práv. Princíp legality (čl. 2 ods. 2 ústavy)*

vyjadruje, že štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Štátne orgány môžu teda konať iba to, čo je zákonom povolené, a to ešte iba v rozsahu a spôsobom, ako im zákon dovoľuje. Z tejto zásady vyplýva množstvo obmedzení pre oblasť správy daní. Správca dane napr. nesmie vykladať zákon extenzívnym spôsobom.“

Z citovaných rozhodnutí podľa sťažovateľky vyplýva, že pri ukladaní daní nie je pre správca dane prípustná žiadna odchýlka od zákona a že jeho úkony nemožno posudzovať výlučne podľa ich obsahu, ale aj z hľadiska formy. Ak formálny úkon správcu dane pri daňovej kontrole alebo vo vyrubovacom konaní nie je vykonaný v súlade so zákonom, potom ani rozhodnutie o vyrubení dane či určení jej rozdielu nemožno považovať za zákonné.

5. Sťažovateľka ďalej poukazuje na právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, ktoré je na zákonnej úrovni zabezpečené prostredníctvom § 30a zákona o správe daní a poplatkov a s účinnosťou od 1. januára 2012 je upravené v § 65 daňového poriadku. Sťažovateľka poukazuje aj na ďalšie rozhodnutia ústavného súdu, v ktorých konštatoval, že právna neistota osoby sa odstráni až právoplatným rozhodnutím vo veci (I. ÚS 47/96), v ktorých priznal právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov aj v konaní orgánov verejnej správy (II. ÚS 62/99) alebo podľa ktorých nedodržaním zákonom stanovenej lehoty na rozhodnutie v správnom konaní sa správny orgán dopúšťa zbytočných prietáhov v konaní (II. ÚS 14/01).

6. Sťažovateľka zdôrazňuje, že „(jej, pozn.) nie sú známe dôvody, pre ktoré Najvyšší súd SR v odôvodnení touto sťažnosťou napadnutého rozsudku sp. zn. 6 Sžf/8/2016 sa absolútne nezaoberal námietkou sťažovateľa uvedenou v jeho odvolaní zo dňa 30.12.2015 proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6S/2/2015, že zo strany správcu dane došlo k porušeniu zákonnej povinnosti vydať rozhodnutie v lehotách uvedených v § 30a zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov v platnom znení.“ a uzatvára, že „takýto postup najvyššieho súdu považuje za svojvoľný, arbitrárny, ktorý je v rozpore s ustanovením § 157 Občianskeho súdneho poriadku a § 139 Správneho súdneho poriadku.“

7. Sťažovateľka preto navrhuje, aby ústavný súd rozhodol o jej sťažnosti týmto nálezom:

„1. Základné právo spoločnosti ISPro, s.r.o. na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21. februára 2018 v konaní vedenom pod sp. zn. 6Sžf/8/2016 porušené bolo.

2. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21. februára 2018 v konaní vedenom pod sp. zn. 6Sžf/8/2016 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.“

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

10. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru prvej vety každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

11. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

12. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02). Za zjavne neopodstatnený v už uvedenom zmysle považoval ústavný súd aj návrh sťažovateľky.

13. Súčasťou konštantnej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05)

a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

14. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

15. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, vyslovenia porušenia ktorých sa sťažovateľka dovoľáva, zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (m. m. I. ÚS 26/94). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom (m. m. II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

16. Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku uviedol:

„... rozhodnutie zverejnené pod č. R 75/1998 sa nevzťahuje na daný prípad, pretože preskúmané rozhodnutia daňových orgánov nie sú nepreskúmateľné a vzhľadom na to, že boli viackrát zrušené rozhodnutia správcu dane a vrátené späť na ďalšie konanie, obsahujú už vysporiadanie sa so všetkými námietkami žalobcu v daňovom konaní, t. j. rozhodnutia netrpia nedostatkom dôvodov, pričom žalobcom už neboli prezentované ďalšie námietky. Nakoľko krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutia daňových orgánov boli vydané v súlade so zákonom a na základe vykonaného rozsiahleho dokazovania správne právne posúdili predmetnú vec, nepriamo skonštatoval, že predmetné rozhodnutia nie sú

nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Tvrdenie žalobcu o tom, že sa krajský súd nevysporiadal s podstatnou námietkou žalobcu je preto neopodstatnené.“

17. K argumentácii krajského súdu týkajúcej sa nedodržania zákonom stanovenej lehoty zo strany správcu dane najvyšší súd doplnil, že *„takýto veľký časový priestor sa môže javiť ako nezákonný, avšak predmetné rozhodnutie bolo vydané v lehote 15 dní od spísania poslednej zápisnice (§ 68 ods. 5 zákona č. 563/2003 Z. z.), pričom žalovaným (odvolací správny orgán, pozn.) bolo zrušené a správca dane bol povinný znovu konať ďalej. Rozhodnutie žalovaného č. 1100305/1/312156/2014/5054 z 8. júla 2014 sa stalo právoplatným dňa 21. júla 2014. Správca dane následne spísal poslednú zápisnicu dňa 11. septembra 2014 a hneď na to dňa 12. septembra 2014 bolo vydané preskúmané rozhodnutie. Na základe tohto postupu správcu dane bolo vydané rozhodnutie vždy včas, čo konštatoval aj krajský súd, preto odvolacia námietka žalobcu je v tomto smere neopodstatnená. Ani vzhľadom na žalobcom uvádzanú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky nebol porušený princíp právnej istoty žalobcu.“*, pričom zdôraznil, že *„krajský súd jasne uviedol svoje stanovisko, keď sa stotožnil s právnymi závermi daňových orgánov a konštatoval, že namietanie nesplnenia lehôt na vydanie rozhodnutí zo strany žalobcu je bezpredmetné s tým, že poukázal na celý postup daňových orgánov. K namietaniu nezákonnosti rozhodnutia, resp. porušenia jeho subjektívnych práv postupom a vydaným rozhodnutím daňových orgánov s poukazom na ust. § 250t O. s. p., ktoré obsahuje konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy, navyše krajský súd uviedol, že žalobca mal právo kedykoľvek domáhať sa ochrany pred nezákonným zásahom, resp. nesprávneho postupu správneho orgánu a porušenia jeho subjektívnych práv prostredníctvom podaného návrhu. Z týchto dôvodov dospel krajský súd k záveru, že žalobca nepreukázal, aké jeho subjektívne práva mali byť postupom daňového orgánu porušené.“*

18. V ďalšej časti napadnutého rozsudku sa najvyšší súd vyjadril aj k námietke nesprávneho právneho posúdenia veci, pričom poukázal *„na ust. § 19 ods. 2, písm. m) zákona č. 595/2003 Z. z., z ktorého vyplýva, že daňovým výdavkom sú výdavky, na ktorých úhradu boli poskytnuté dotácie. To znamená výdavky, ktoré boli vyúčtované na splnenie projektového programu žiadateľa o dotáciu. Tak, ako vyplýva zo znenia citovaného zákonného ustanovenia ide o výdavky skutočne uhradené z poskytnutej dotácie. Z*

uvedeného je možné vyvodit, že sem nepatria výdavky kalkulované v rozpočte, ktoré reálne neboli vynaložené žiadnym spôsobom. Priznať je možné len výdavky v rozsahu a za splnenia podmienok uvedených v zákone o dani z príjmov. Preto daňové orgány správne vychádzali zo znenia ust. § 2 písm. i) zákona o dani z príjmov a za daňový výdavok považovali výdavok (náklad) na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov preukázateľne vynaložený daňovníkom, zaučtovaný v účtovníctve daňovníka alebo zaevidovaný v evidencii daňovníka podľa § 6 ods. 11, ak tento zákon neustanovuje inak. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom krajského súdu, že daňové orgány postupovali správne, keď zúčtované výdavky, ktoré si uplatnil žalobca ako daňové výdavky, neuznal. Odvolací súd pre úplnosť konštatuje, že nie všetky výdavky boli použité na podnikateľské účely, preto nesúviseli so zdaniteľným príjmom a daňové orgány ich v zmysle ust. § 21 ods. 1 neuznali (vo vzťahu k prenájmu 15 ks výpočtovej techniky). Uvedené platí aj vo vzťahu k prenájmu priestorov s technikou. Daňový výdavok súvisiaci s prenájmom servera bol účtovaný až v roku 2007, t.j. nemohol byť zaučtovaný za zdaňovacie obdobie roku 2006 v zmysle časovej a vecnej súvislosti zdaniteľných príjmov a daňových výdavkov (§ 2 písm. j) zákona č. 595/2003 Z. z.). Na základe vyššie uvedených skutočností a v spojení s citovanými zákonnými ustanoveniami dospel odvolací súd k záveru zhodnému so záverom krajského súdu, ktorý považoval za dostatočne odôvodnený, čím nebolo porušené ani právo žalobcu na spravodlivý proces s tým, že postup a rozhodnutia daňových orgánov sú v súlade so zákonom, a preto rozsudok Krajského súdu v Prešove potvrdil (§ 219 ods. 1 a 2 O. s. p.).“.

19. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd ako súd odvolací v napadnutom rozsudku jasne a zrozumiteľne vyjadril dôvody, pre ktoré rozsudok krajského súdu z 20. novembra 2015 potvrdil. Najvyšší súd v napadnutom rozsudku primeraným a v okolnostiach danej veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľkou vznesené námietky. Ústavný súd na základe uvedeného zdôrazňuje, že právne závery najvyššieho súdu v napadnutom rozsudku nevykazujú znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprel ich účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010).

20. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozsudku a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (m. m. II. ÚS 465/2017).

21. Ústavný súd navyše zdôrazňuje, že sťažnosť neobsahuje žiadnu ústavne významnú argumentáciu, keďže sťažovateľka pokračuje v rovnakej argumentácii, ktorú uviedla v konaní pred krajským súdom a v odvolaní proti rozsudku krajského súdu. V súvislosti s procesnou aktivitou sťažovateľky, ktorá sa dožaduje iného, pre ňu priaznivejšieho posúdenia celej veci, ústavný súd konštatuje, že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľky.

22. Keďže ústavný súd vzhľadom na uvedené nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľkou označených práv, dospel k záveru, že je sťažnosť zjavne neopodstatnená, a preto ju z tohto dôvodu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. septembra 2018